

Република Србија
УПРАВНИ СУД
24 У. 9416/16
27.07.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душанке Марјановић, председника већа, Гордане Богдановић и Весне Даниловић, чланова већа, са судским саветником Весном Иконић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужби тужиље из _____ против туженог Повереника за информације од јавног значаја и заштиту података о личности, ради поништаја решења број: 07-00-04118/2014-03 од 19.05.2016. године, у предмету слободног приступа информацијама од јавног значаја, у нејавној седници већа одржаној дана 27.07.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, ставом I диспозитива, поништава се решење Основног суда у Пожаревцу број Су VIII 148/2011 од 05.10.2014. године Ставом II диспозитива налаже се Основном суду у Пожаревцу да без одлагања, а најкасније у року од 5 дана од дана пријема овог решења, _____ из _____ омогући увид у ДВД и ЦД са тонским и видео записима и транскрипте телефонских разговора, који су предложени да се изведу као доказ у оптужници КТ.99/07 од 24.02.2009. године, с тим што ће пре омогућавања приступа заштитити податке о личности као што су: имена и презимена свих лица, осим службених, адресни подаци, лични матични број грађана, број телефона физичких лица и сл., уколико су такви подаци садржани у наведеним документима, и исте учинити недоступним. Ставом III диспозитива је одређено да ће о извршењу решења Основни суд у Пожаревцу обавестити Повереника у року од 7 дана од пријема овог решења.

У тужби поднетој Управном суду дана 27.06.2016. године тужилца побија законитост оспореног решења са разлога прописаног чланом 24. став 1. тачка 1. Закона о управним споровима, истичући да је тужени погрешно применио одредбу члана 12. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Указује да су ЦД-и, ДВД-и и транскрипти телефонских разговора коришћени на главном претресу дана 17.01.2012. године и 03.05.2012. године, где није била искључена јавност, па у конкретном случају нису испуњени услови за примену члана 12. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, због чега сматра да јој се мора омогућити увид у исте. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење у ставу II диспозитива и наложи Основном суду у Пожаревцу да тужилци омогући увид у ДВД и ЦД са тонским видео записима и транскрипте телефонских разговора, који су предложени да се изведу као доказ у оптужници КТ. 99/07 од 24.02.2009. године.

Тужени орган у одговору на тужбу оспорава наводе тужбе и посебно истиче да је неоснован навод да коришћење ДВД и ЦД записа и транскрипта телефонских разговора на главном претресу, са кога није била искључена јавност, искључује примену члана 12. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, будући да доступност поменутих записа и транскрипта на главном претресу, у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, није исто што и чињење истим доступним као информација од јавног значаја у складу са Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја. Ово стога што се на главном претресу исти чине доступним одређеном кругу лица која присуствују претресу, односно ограниченој јавности, док чињење доступним истих у складу са одредбама Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја подразумева трајно омогућавање приступа тим информацијама најширој, односно целокупној јавности. Како у списима нема доказа о испуњености услова из члана 14. наведеног закона за примену изузетака од права на приватност, применом теста јавног интереса, водећи рачуна о сразмерности између интереса јавности да зна и права на приватност, Повереник је донео оспорено решење. Предлаже да суд тужбу одбије као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), будући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужила дана 13.05.2011.године поднела захтев првостепеном органу, Основном суду у Пожаревцу, којим је тражила увид у ДВД и ЦД са тонским и видео записима и транскрипте телефонских разговора, који су предложени да се изведу као доказ у оптужници КТ. 99/07 од 24.02.2009. године. Првостепеним решењем од 11.12.2012. године одбијен је захтев тужиле на основу члана 9. тачка 2. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, а одлучујући по жалби тужиле против тог решења, тужени је својим решењем од 24.07.2014.године поништио првостепено решење и предмет вратио на поновни поступак. У поновном поступку првостепени орган је донео ожалбено решење од 05.10.2014. године, којим је одбио захтев тужиле, позивајући се на одредбе члана 14. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја и образлажући своју одлуку тиме да се у појединим деловима помињу чињенице које се односе на приватни живот трећих лица, којим се задире у приватност тих лица, и да уколико би се исти учинили доступним јавности, то би угрозило право на приватност и углед тих лица, због чега је заштита интереса ових лица претежнија од интереса тражиоца да приступи информацијама. Решавајући по жалби тужиле изјављеној против наведеног решења, тужени орган је донео оспорено решење и одлучио као у диспозитиву истог, образлажући своју одлуку тиме да је погрешно првостепени орган када је одбио захтев тужиле за приступ траженим информацијама, позивајући се на члан 14. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, будући да је испуњен услов из члана 14. тачка 2. наведеног закона за изузетак од права на приватност, јер се ради о лицима која врше послове судске власти у складу са овлашћењима утврђеним Законом о уређењу судова, па је без утицаја да ли су та лица сагласна да се информације учине доступним јавности. У погледу осталих лица, првостепени орган је, у складу са чланом 12. Закона о приступу информацијама од јавног значаја, могао да заштити њихова имена и презимена, као и остале податке о личности свих лица, укључујући и носиоце правосудних функција, као што су адресни подаци, лични матични број грађана, број телефона физичких лица и сл., уколико су такви подаци садржани у наведеним документима и исте учини недоступним, како је то наложено ставом II диспозитива оспореног решења.

Чланом 12. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја ("Службени гласник РС", број 120/04...31/10), је прописано да ако тражена информација од јавног значаја може да се издвоји од осталих информација у документу у који орган власти није дужан тражиоцу да омогући увид, орган власти омогућиће тражиоцу увид у део документа који садржи само издвојену информацију, и обавестиће га да остала садржина документа није доступна.

Чланом 14. наведеног закона је прописано да орган власти неће тражиоцу омогућити остваривање права на приступ информацијама од јавног значаја ако би тиме повредио право на приватност, право на углед или које друго право лица на које се тражена информација лично односи, осим: 1) ако је лице на то пристало; 2) ако се ради о личности, појави или догађају од интереса за јавност, а нарочито ако се ради о носиоцу државне и политичке функције и ако је информација важна с обзиром на функцију коју то лице врши; 3) ако се ради о лицу које је својим понашањем, нарочито у вези са приватним животом, дало повода за тражење информације.

Код оваквог чињеничног и правног стања ствари, Управни суд налази да је правилно одлучио тужени орган када је поништио првостепено решење и у ставу II диспозитива оспореног решења наложио Основном суду у Пожаревцу да тужили омогући увид у тражени материјал уз ограничење наведено у том ставу. За своју одлуку тужени је дао довољно јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвате и овај суд, при чему се тужени основано позвао на одредбе члана 5., 8., 12. и 14. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја.

Управни суд је ценио наводе тужбе да је тужени орган погрешно применио члан 12. Закона о слободном приступу информацијама од јавног значаја, јер је материјал добијен на основу ЗКП-а коришћен на главном претресу са кога није била искључена јавност, па је нашао да су неосновани, са разлога које је тужени правилно навео у одговору на тужбу, а који се односе на то да доступност траженог материјала на главном претресу, у складу са одредбама Законика о кривичном поступку, није исто што и чињење истих доступним као информација од јавног значаја у складу са Законом о слободном приступу информацијама од јавног значаја.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиле, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 1. и 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 27.07.2016. године, 24 У. 9416/16

Записничар
Весна Иконић, с.р.

Председник већа-судија
Душанка Марјановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ

